

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.960 van 5 mei 2003
in de zaak A. 85.107/IX-1887.**

In zake : Sven FRANK,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. VAEREWYCK,
 kantoor houdende te WAASMUNSTER,
 Eikenlaan 21

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Landsverdediging.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Sven FRANK op 28 juni 1999 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 28 april 1999 van de
Commissie van Beroep voor Geschiktheid en Reform waarbij verzoeker definitief
ongeschikt voor de dienst wordt verklaard en waarbij zijn graad van zelfredzaamheid
vastgesteld wordt op minder dan 12 punten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur
R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2001 die de neerlegging
ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUTENAERTS die, loco advocaat P. VAEREWYCK verschijnt voor verzoeker, en van luitenant-kolonel militair administrateur R. GERITS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Sven FRANK, geboren op 25 augustus 1974, neemt op 9 december 1992 dienst bij de krijgsmacht. Hij is op 27 juni 1995 benoemd in de graad van korporaal bij de landmacht.

1.2. Blijkens een geneeskundig attest van 4 december 1997 van de medische dienst lijdt verzoeker sinds 26 juni 1997 aan een kwaal voor dewelke de afwezigheid wegens gezondheidsredenen nog zes opeenvolgende maanden zal duren.

Op basis van dat getuigschrift stelt de korpscommandant van verzoeker op 28 januari 1998 voor hem “te laten onderzoeken teneinde hem te laten overgaan naar een speciale eenheid (MOB C)”.

Op 24 februari 1998 gaat verzoeker over naar het Administratief Detachement van het ministerie van Landsverdediging - afdeling Afwezigheden om Gezondheidsredenen, van de Landmacht (ADM DET MLV-LM AGR).

1.3. Op 1 april 1998 vraagt de korpscommandant de toelating om verzoeker te laten onderzoeken met het oog op de controle van zijn medische geschiktheid voor de dienst. De Chef van de Generale Staf verleent op 5 mei 1998 die toelating.

1.4. Op 12 juni 1998 verklaart de bevoegde psychiater in een attest “model 5” (attest van medisch onderzoek - procedure MCGR) dat verzoeker aangetast is door kwaal “511” - “psychose” - als een “constitutioneel” gegeven, dat hij “ongeschikt voor de dienst is”, dat de kwaal “geneesbaar (en) vatbaar voor verbetering” is en dat de ongeschiktheid “definitief” is, dat de aandoening moet “verergeren ten gevolge van de dienst” en dat zij “voortkomt van een feit dat vreemd is aan de dienst”;

1.5. Op 14 juli 1998 vraagt de korpscommandant van verzoeker, in toepassing van artikelen 6 en 7 van het koninklijk besluit van 23 maart 1989 betreffende de afwezigheden om gezondheidsredenen, aan de Militaire Commissie voor Geschiktheid en Reform (hierna: MCGR) “uitspraak te doen over de lichamelijke (on)geschiktheid van verzoeker”.

1.6. Op 14 januari 1999 onderzoekt de MCGR de zaak. De “graad van zelfredzaamheid” van verzoeker wordt vastgesteld op 6 punten -dat puntentotaal wordt verantwoord in een stuk “evaluatie van de graad van zelfredzaamheid”- en de commissie beslist als volgt :

“DE COMMISSIE : na inzage van het dossier en na het verschijnen van belanghebbende, rekening houdend met de keuringscriteriatabel van het koninklijk besluit van 5 november 1971

BESLIST : dat belanghebbende ONGESCHIKT is voor de dienst en dat deze ongeschiktheid DEFINITIEF is, in de zin van de wet van 14 februari 1961.

Het verlies van de graad van zelfredzaamheid, volgens het M.B. van 30 juli 1987, werd vastgesteld op MINDER DAN 12 punten.

Belanghebbende heeft GEEN RECHT op het forfaitair pensioensupplement volgens Art 134 van de wet van 26 juni 1992.

CRITERIA : 511 - 512 - 513 - 722

MOTIVERING : Normaal functioneren in militair milieu is niet haalbaar”.

1.7. Op 9 februari 1999 stelt verzoeker beroep in tegen die beslissing omdat hij “het niet eens is met de beslissing waarbij zijn graad van zelfredzaamheid werd vastgesteld op minder dan 12 punten”.

In een nota aan de Militaire Commissie van Beroep voor Geschiktheid en Reform (MCBGR) wijst de raadsman van verzoeker op het onbillijke van de beslissing van de MCGR, aangezien de ongeschiktheid voor de dienst te wijten is aan verzoekers verblijf, als militair, in Joegoslavië en zijn graad van zelfredzaamheid wel degelijk op tenminste 12 punten geschat moet worden, zodat hij dan recht verkrijgt op het forfaitair pensioensupplement waarvan sprake in artikel 134 van de wet van 26 juni 1992. Bij de nota wordt een attest gevoegd van de huisarts van verzoeker -12 maart 1999 gedagtekend- waarin gesteld wordt dat verzoeker “vóór zijn ongeval gedurende zijn militaire opdracht geen enkele hartaandoening had (noch) enige risicofactor daartoe vertoonde (en dat) de hartletsels waarvoor patiënt thans behandeld wordt zeker het gevolg (zijn) van het ongeval van juni 1997” evenals een ander geneeskundig attest van 7 april 1999 waarin vermeld is dat verzoeker in april 1997 “gedecompenseerd (is) ten gevolge van spanningen die ontstonden tijdens zijn verblijf als militair in Joegoslavië; pesterijen door zijn collega’s militairen en onvoldoende psychische hulp verhaasten dit proces” en waarin besloten wordt dat verder onderzoek nodig is.

1.8. Na een nieuwe -gemotiveerde- evaluatie van de zelfredzaamheid van verzoeker, waarbij het gemis aan zelfredzaamheid op 11 punten wordt gebracht, treft de MCBGR op 28 april 1999 de volgende beslissing :

“DE COMMISSIE : na inzage van het dossier en na verschijnen van belanghebbende, rekening houdend met de keuringscriteriatabel van het

koninklijk besluit van 5 november 1971, BEVESTIGT, de in eerste aanleg getroffen beslissing.

BESLIST dat hij/zij DEFINITIEF ONGESCHIKT is voor de dienst, in toepassing van Art. 117 Par. 2 van de wet van 14 februari 1961.

Het verlies van de graad van zelfredzaamheid, volgens het M.B. van 30 juli 1987, werd vastgesteld op MINDER DAN 12 punten. Belanghebbende heeft GEEN RECHT op het forfaitair pensioensupplement volgens Art. 134 van de wet van 26 juni 1992.

KEURINGSCRITERIA : 511 - 512 - 513 - 722

MOTIVERING : Normaal functioneren in militair milieu is niet haalbaar. De beperkingen van autonomie laten het niet toe om een hoger puntenaantal dan 11 toe te kennen”.

Van die beslissing wordt thans de vernietiging gevorderd.

Met verwijzing naar dit besluit van de MCBGR wordt verzoeker dan, in toepassing van artikel 3, C, van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen, bij koninklijk besluit nr. 2380 van 23 juni 1999 ten definitieven titel op anciënniteitspensioen gesteld met ingang van 1 juli 1999.

2. Overwegende dat, blijkens de termen van het verzoekschrift, verzoeker zijn belang bij de vernietiging van het bestreden besluit toespitst op de mogelijkheid dat zijn graad van zelfredzaamheid op tenminste 12 punten wordt vastgesteld, waardoor hij dan recht zou hebben op het forfaitair pensioensupplement bedoeld in artikel 134 van de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen; dat, aangezien uit die adstructie van het belang volgt dat verzoeker zich niet verzet tegen zijn definitieve ongeschiktverklaring en aangezien de beslissing over de zelfredzaamheid een van de ongeschiktverklaring afsplitsbaar besluit betreft, het voorwerp van het beroep ambtshalve beperkt wordt tot de subsidiaire beslissing dat verzoeker geen 12 punten behaalt op de schaal van zelfredzaamheid;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat de artikelen 2, 3 en 4 van die wet een motivering vereisen die meer is dan een “loutere abstracte en vormelijke stijlclausule” en die

integendeel afdoende, draagkrachtig en duidelijk moet zijn, terwijl de bestreden beslissing zonder nadere uitleg of doorverwijzing melding maakt van de keuringscriteria nr 511, 512, 513 en 722 en terwijl de in de rubriek “motivering” opgenomen vermelding en inzonderheid de verwijzing naar “de beperkingen van autonomie” onvoldoende verhelderend is, aangezien zij voor talrijke gevallen kan gelden; dat hij daaraan toevoegt dat de formele motiveringswet de MCBGR ertoe verplicht, wanneer zij afwijkt van een beslissing van de MCGR -zoals te dezen waar zij de tekortkomingen van verzoeker op het vlak van de zelfredzaamheid verhoogt van 5 naar 11 punten-, er in haar beslissing zelf blijk van te geven dat dit besluit steunt op een nieuw onderzoek van de feitelijke gegevens van de zaak;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de motivering duidelijk is en toelaat de juridische grondslag te achterhalen aangezien -wat de ongeschiktverklaring betreft- de bestreden beslissing verwijst naar artikel 117, § 2, van de wet van 14 februari 1961 en naar de keuringscriteria vermeld in het koninklijk besluit van 5 november 1971 en dat zij daaraan toevoegt dat “normaal functioneren in militair milieu niet haalbaar (is)”, aangezien -wat het teloorgaan van de zelfredzaamheid betreft- de bestreden beslissing verwijst naar het ministerieel besluit van 30 juli 1987 met de toevoeging dat “de beperkingen van autonomie het niet toelaten om een hoger puntenaantal dan 11 toe te kennen” en aangezien -wat het niet-toekennen van het pensioensupplement betreft- de bestreden beslissing verwijst naar artikel 134 van de wet van 26 juni 1992; dat zij ook stelt dat de motivering, waar zij vermeldt aan welke keuringscriteria verzoeker niet voldoet en waar zij stelt dat verzoeker minder dan 12 punten behaalt op de schaal van zelfredzaamheid, concreet is toegespitst op de eigen situatie van verzoeker en dat uit de motivering -maar ook uit de stukken van het administratief dossier- ook blijkt dat de MGBGR een nieuw onderzoek van de feiten heeft gedaan;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie benadrukt dat de verwijzing naar de keuringscriteria “duidelijk onvoldoende (is)”, aangezien in die keuringscriteria nergens verwezen wordt naar de beperking van de autonomie, terwijl de verwerende partij noch in de beslissing zelf, noch door middel van het administra-

tief dossier, uiteenzet hoe de “gegeven kwalificatie van het ziektebeeld kadert of toepassing vindt in een van de ziektebeelden omschreven in de criteria 511, 512, 513 en 722”; dat hij ook herhaalt dat in de in het besluit vermelde reglementaire besluiten nergens sprake is van de vermelde criteria en dat hij de opgegeven motivering niet begrijpt;

3.4.1. Overwegende dat aan de formele motiveringsverplichting voldaan is wanneer de beslissing aan de betrokkene toelaat te achterhalen welke reglementering het aan het bestuur mogelijk maakt die welbepaalde beslissing te treffen en welke feitelijke gegevens en beredeneringen het bestuur tot het getroffen besluit hebben gebracht;

3.4.2.1. Overwegende, wat betreft de beslissing om verzoeker in toepassing van artikel 117, § 2, van de wet van 14 februari 1961 definitief ongeschikt te verklaren voor de dienst, dat het bestreden besluit - dat verwoord is in het aan verzoeker ter kennis gebracht proces-verbaal van de vergadering van 28 april 1999 van de MCBGR- in alle duidelijkheid stelt dat de commissie rekening gehouden heeft met “de keuringscriteriatabel van het koninklijk besluit van 5 november 1971” en dat er dan, concreet voor het geval van verzoeker, verwezen wordt naar de criteria 511, 512, 513 en 722 met de toevoeging: “Normaal functioneren in militair milieu is niet haalbaar”; dat de keuringscriteria duidelijk gedefinieerd zijn in het koninklijk besluit van 5 november 1971 tot vaststelling van de keuringscriteria inzake medische geschiktheid voor de militaire dienst van de dienstplichtigen evenals voor de dienst van de andere militairen en van het personeel van de rijkswacht en aldus door verzoeker gekend; dat met de toevoeging dat het normaal functioneren in militair milieu niet haalbaar is, het verband wordt gelegd tussen de bij verzoeker vastgestelde kwalen en de weerslag op zijn dienstprestaties; dat, aangezien de formele motiveringsverplichting de overheid er niet toe verplicht de motieven van haar motieven te veruitwendigen, de verwerende partij met die vermeldingen voldaan heeft aan de op haar rustende verplichting;

3.4.2.2. Overwegende, wat betreft de beslissing waarbij het verlies van de graad van zelfredzaamheid wordt vastgesteld op minder dan 12 punten, met het gevolg dat verzoeker geen recht heeft op het forfaitair pensioensupplement bedoeld bij artikel 134 van de wet van 26 juni 1992, dat het bestreden besluit duidelijk verwijst naar het ministerieel besluit van 30 juli 1987 -dit is het besluit tot vaststelling van de categorieën en van de handleiding voor de evaluatie van de graad van zelfredzaamheid met het oog op het onderzoek naar het recht op de integratietegemoetkoming- en dat het daaraan toevoegt: “De beperkingen van autonomie laten niet toe om een hoger puntenaantal dan 11 toe te kennen”;

Overwegende dat verzoeker niet betwist dat het ministerieel besluit van 30 juli 1987 de geëigende rechtsgrond vormt om een beslissing te nemen over zijn graad van zelfredzaamheid; dat trouwens artikel 134 van de wet van 26 juni 1992, waarbij een pensioensupplement wordt ingevoerd ten voordele voor personen die gepensioneerd zijn wegens lichamelijke ongeschiktheid ten gevolge van een zware handicap opgelopen tijdens de loopbaan, dat voordeel precies beperkt tot degenen “voor wie het verlies van de graad van zelfredzaamheid als gevolg van de zware handicap op ten minste 12 punten wordt vastgesteld volgens de wijze van evaluatie voorgeschreven door het ministerieel besluit van 30 juli 1987 (...)”; dat aldus de door de MCBGR gemaakte vaststelling dat de beperkingen in het zelfstandig handelen van verzoeker niet toelaten “om een hoger puntenaantal dan 11 toe te kennen” deugdelijk en afdoende verantwoordt waarom het verlies van zelfredzaamheid van verzoeker op minder dan 12 punten wordt bepaald;

Overwegende, wat de evaluatie van de graad van zelfredzaamheid zelf betreft, dat de MCBGR stelt dat het haar niet mogelijk is om een hoger puntenaantal dan 11 toe te kennen; dat zij daarmee verwijst naar de in het dossier opgenomen “evaluatieschaal van zelfredzaamheid” die conform het ministerieel besluit van 30 juli 1987, voor verzoekers geval door de geneesheren van de MCBGR opgesteld is, waarin, met rechtvaardiging, wordt aangegeven op welke punten en in welke mate de zelfredzaamheid van verzoeker tekort schiet en waarin de geneesheren

besluiten tot een “algemeen totaal” van 11 punten; dat op grond van die evaluatie de MCBGR terecht kon stellen dat zij niet meer dan 11 punten kon toekennen;

3.4.2.3. Overwegende, waar verzoeker stelt dat uit de beslissing niet blijkt dat de MCBGR geen onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot zijn verlies van zelfredzaamheid, dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat het niet mogelijk is om meer dan 11 punten toe te kennen, dat die vermelding duidelijk refereert aan een nieuw onderzoek, aangezien de MCGR in eerste aanleg slechts 6 punten had toegekend; dat trouwens het resultaat van dat onderzoek zich in het administratief dossier bevindt en dat verzoeker er geen inhoudelijke opmerkingen bij formuleert; dat dienvolgens de MCBGR aan haar motiveringsverplichting heeft voldaan door op grond van die gegevens te beslissen dat het verlies van zelfredzaamheid van verzoeker minder dan 12 punten bedroeg, waaruit dan automatisch volgde dat hij de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van een pensioensupplement niet vervulde;

3.4.3. Overwegende dat het middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de gegevens die hij ten aanzien van het eerste middel heeft aangebracht en het feit dat de beslissing van 14 januari 1999 van de MCGR gebrekkig gemotiveerd was tot gevolg hebben gehad dat hij zich voor de commissie van beroep niet adequaat heeft kunnen verdedigen;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de beslissing van de MCGR in analoge bewoordingen als de bestredene gesteld was, dat de gebrekkige motivering van de beslissing van de MCGR geen impact kan hebben op de procedure voor de MCBGR, dat het recht van verdediging enkel geldt in straf- en tuchtzaken en dat, voor zover het bestuur aan verzoeker de mogelijkheid diende te geven om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen, uit het administratief dossier -meer bepaald uit het beroepsschrift dat verzoeker heeft ingediend en de nota

die hij aan de MCBGR heeft laten geworden- blijkt dat verzoeker die gelegenheid heeft gehad;

4.3. Overwegende dat de rechten van verdediging van de militairen die voor de MCBGR moeten verschijnen geregeld zijn door het koninklijk besluit van 5 oktober 1959 betreffende de militaire commissies voor geschiktheid en reform; dat artikel 11 van dat besluit de persoonlijke verschijning van de belanghebbende en de bijstand van een raadsman als beginsel vooropstelt, terwijl artikel 12 de raadpleging van het dossier door de belanghebbende of zijn raadsman regelt;

Overwegende dat verzoeker niet betwist dat de commissie van beroep de verplichtingen haar opgelegd door het koninklijk besluit van 5 oktober 1959 nagekomen is; dat hij voor het overige niet concreet aantoont op welk vlak de commissie van beroep, ondanks de informatie die hij bij de inzage van zijn dossier met het oog op zijn verschijning op 28 april 1999 kon verwerven, hem zou verschalkt hebben en aldus de correcte uitoefening van zijn recht van verdediging zou hebben belet; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf mei 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.